

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie február 2015

I. senát

Nálezy:

spisová značka	I. ÚS 766/2013
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	12. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie jej základných práv uznesením krajského súdu. Sťažovateľka sa na okresnom súde v predmetnom konaní začatom 24. apríla 2007 domáhala určenia, že jej odmeňovanie je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, preto žiadala zaplatiť z tohto titulu sumu 67 582,81 €. Z uvedeného návrhu bola vypočítaná výška súdneho poplatku v sume 4 055 €, ktorú sťažovateľka zaplatila. Po tom, ako okresný súd uznesením z 23. novembra 2012 zmenu návrhu z 19. októbra 2012 pripustil, sťažovateľka zároveň žiadala, aby súd prvého stupňa rozhodol o vrátení preplatku ako rozdielu medzi uvedeným zaplateným poplatkom 4 055 € a sumou, ktorú mala po zmene návrhu sťažovateľka podľa seba zaplatiť vo výške 66 €. Avšak okresný súd tento návrh sťažovateľky zamietol argumentujúc, že nejde o prípad podľa § 11 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, keďže sa nezaplatil vyšší poplatok, ako sa mal zaplatiť. Krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne na odvolanie sťažovateľky. Sťažovateľka sa nestotožnila so závermi a odôvodnením krajského súdu a jeho konanie považovala nielen za arbitrárne a prijaté v zrejmom skutkovom i právnom omyle, ale aj v rozpore s právom na pokojné užívanie majetku.
ratio decidendi	Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) konštatoval, že rozhodovanie o poplatkovej povinnosti účastníkov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom, porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu. Ústavný súd posudzuje problematiku rozhodovania o súdnych poplatkoch zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o poplatkovej povinnosti pristupuje len za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excessu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

	<p>Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.</p> <p>Sťažnosťou napadnuté uznesenie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím jeho podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. spravodlivé súdne konanie) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.</p> <p>Ústavný súd sa stotožnil s odôvodnením uznesenia krajského súdu v tom smere, že z hľadiska platenia súdneho poplatku je potrebné považovať za rozhodujúcu tú právnu úpravu, ktorá bola platná v čase podania návrhu na začatie konanie. Súdny poplatok sa správne určil podľa zákona o súdnych poplatkoch, ktorý bol účinný v čase podania tohto návrhu a ktorý bol splatný spolu s poplatkovým úkonom, čo vo svojich dôsledkoch znamená, že dobrovoľným zaplatením súdneho poplatku sťažovateľkou nešlo o platenie bezdôvodné, a navyše, ako sa domnieva, o preplatok. Položka 7d, na ktorú sa odvoláva sťažovateľka, bola do zákona o súdnych poplatkoch zavedená zákonom č. 503/2009 Z. z., ktorý novelizoval zákon o súdnych poplatkoch a ktorý nadobudol účinnosť až 1. januára 2010. Z tohto dôvodu skutočnosť, že sťažovateľka požiadala iba o formálne pripustenie zmeny predmetu žalobného návrhu 19. októbra 2012 bez zmeny jeho petitu, teda v čase, keď už bola súčasťou zákona o súdnych poplatkoch aj položka 7d, nemôže byť dôvodom na vrátenie sťažovateľkou požadovanej sumy preplatku na zaplatenom súdnom poplatku. Opačná interpretácia by vytvorila priestor pre obchádzanie zákona o súdnych poplatkoch účelovým čiastočným späťvzatím návrhu, hoci jeho petit zostal nezmenený, lebo sťažovateľka naďalej okrem iného žiadala aj zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 287 810 €.</p> <p>S ohľadom na uvedené skutočnosti nešlo podľa názoru ústavného súdu v danej veci o interpretáciu aplikovaných zákonných ustanovení odvolacím súdom vybočujúcu z medzí ústavnosti, a preto neostávalo, než len ústavnej sťažnosti nevyhovieť. Ústavný súd neprihliadol na opačné rozhodnutia krajského súdu i ústavného súdu (IV. ÚS 34/2014), ktoré opomenuli, že položka 7d písm. a) a b) sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch sa na výšku a splatnosť súdneho poplatku z návrhu podaného v roku 2007 nevzťahovala (preto ide o rozhodnutie <i>per incuriam</i>).</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového dohovoru porušené nebolo.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 346/09, II. ÚS 71/97, II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, III. ÚS 209/04, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08, IV. ÚS 147/08, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 34/2014, IV. ÚS 116/05.</p> <p>ESEP: Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997</p>

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 289/2014</p>
<p>súdca spravodajca</p>	<p>Peter Brňák</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>3. decembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>

skutkový stav a základné fakty	<p>čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd</p> <p>Sťažovateľka namietala porušenie jej základných práv postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd, hoci aj viazaný ústavným imperatívom obsiahnutým v čl. 2 ods. 2 ústavy, v rozpore so zákonným príkazom uvedeným v § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) neskúmal účinky vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu k 25. novembru 2011 a neprerušil dovolacie konanie, ale v jeho majetkovej veci ďalej konal (bez podania návrhu podľa § 47 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) a 31. januára 2014 vydal napadnuté zrušujúce uznesenie. Týmto postupom dovolacieho súdu boli podľa názoru sťažovateľky porušené jej označené práva.</p>
ratio decidendi	<p>Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd.</p> <p>V posudzovanej veci bolo súčasne nevyhnutné posúdiť, či najvyšší súd konal tak, ako mu ukladá ústavný imperatív obsiahnutý v čl. 2 ods. 2 ústavy, teda na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon. Procesná situácia, v ktorej sa ocitol úpadca, síce nepatrí medzi frekventované v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, nemožno ju však považovať ani za výnimočnú. Zjednodušene možno povedať, že v prípade úpadcu išlo v určitom konkrétnom okamihu priebehu súdneho konania v bežnom obchodno-právnom spore o konkurenciu právomoci dovolacieho súdu a konkurzného súdu. Dovolací súd pritom rozhodol o dovolaní až po tom, ako nastali účinky vyhlásenia konkurzu a predmetom konania bolo zaplatenie pohľadávky úpadcu voči jeho dlžníkovi, o ktorej v tom čase existovalo právoplatné rozhodnutie krajského súdu. Vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, a v takto prerušených konaniach možno pokračovať na návrh správcu, ktorý sa podaním takéhoto návrhu stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. Dikcia zákona o konkurze a reštrukturalizácii pritom nerozlišuje, či úpadca vystupoval na strane žalobcu alebo žalovaného, a nie je relevantné ani to, v akom štádiu sa nachádza prebiehajúce súdne konanie.</p> <p>Ústavný súd sa obmedzil na skúmanie podstatnej právnej otázky, ktorou ostala právomoc najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu zrušiť zmeňujúci rozsudok krajského súdu potom, ako nastali účinky vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu. V prípade úpadcu bol konkurz vyhlásený uznesením okresného súdu, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 24. novembra 2011. Týmto dňom nastali účinky vyhlásenia konkurzu predpokladané v ustanoveniach prvého oddielu piatej hlavy zákona o konkurze a reštrukturalizácii vrátane prerušenia súdneho konania v spore o zaplatenie sumy 22 988,37 € s príslušenstvom, ktorej sa domáhal úpadca ako žalobca proti sťažovateľovi. Súdne konanie sa v tomto momente (24. novembra 2011) nachádzalo v štádiu dovolacieho konania, keď najvyšší súd mal rozhodnúť o dovolaní žalovaného proti zmeňujúcemu rozsudku krajského súdu, ktorým žalobu zamietol a uložil žalobcovi nahradiť žalovanému trovy konania. Týmto dňom však zároveň došlo k prerušeniu dovolacieho konania, a to <i>ex lege</i> bez toho, aby sa na to vyžadovala akákoľvek forma procesnej iniciatívy dovolacieho súdu. Pokiaľ zákon o konkurze a reštrukturalizácii v § 47 ods. 1 ustanovuje, že súdne konanie sa prerušuje, táto procesná norma je prekážkou ďalšieho konania dovolacieho súdu, ktorý v dôsledku zákonného prerušenia konania nemôže vo veci ďalej konať a už vôbec nemôže vo veci meritórne rozhodnúť, a to ani vtedy, ak zistí, že dovolanie je dôvodné a je na mieste zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu. Subjektívna ne/vedomosť dovolacieho súdu o prerušení konania v dôsledku vyhlásenia konkurzu je pritom rovnako právne irelevantná, keď účinok prerušenia konania nastáva objektívne nezávisle na</p>

	<p>poznaní tejto skutočnosti konajúcim dovolacím súdom. <i>De lege lata</i> pritom platí, že súd môže v prerušenom konaní pokračovať iba na návrh správcu, ktorý sa takto stáva <i>dominus litis</i> a jedine od jeho iniciatívy závisí prípadné pokračovanie v prerušenom konaní.</p> <p>Z analýzy priebehu konania od podania dovolania (z 5. januára 2011) vyplýva záver, že správca najprv v procesnom postavení reštrukturalizačného správcu a následne aj ako správca konkurznej podstaty (ide o jednu a tú istú fyzickú osobu, pozn.) dostatočne právne relevantným spôsobom prejavil vôľu pokračovať v prerušenom dovolacom konaní (hoci aj prostredníctvom splnomocnenia poverenej advokátskej kancelárie). Tento právny záver ústavného súdu podporuje aj ďalší procesný postup súdov konajúcich so žalobcom – konkurzným správcom, zastúpeným advokátskou kanceláriou. Jednoznačný úmysel správcu (v konaní o dovolaní) potvrdzuje aj jeho následné vyhlásenie z 27. mája 2014, ktorým „v súlade s výzvou okresného súdu zo dňa 30. 12. 2011 udelil... súhlas na pokračovanie v tomto konaní v štádiu... dovolania žalobcu zo dňa 05. 01. 2011“. Tvrdenie sťažovateľky, že v súdnom spise sa nenachádza „žiadny relevantný prejav vôle správcu na pokračovanie v dovolacom konaní po vyhlásení konkurzu“ (bod 19), je možné v danom prípade chápať len ako účelovú snahu o dosiahnutie zrušenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.</p> <p>K sťažovateľkou namietanému nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd uviedol, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou, resp. úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Ústavný súd dospel k názoru, že postup a závery najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní žalobcu nie sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie označených práv. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenal, že pokiaľ sa sťažovateľka odvolávala na postup podľa právneho názoru vysloveného vo veci sp. zn. I. ÚS 393/2012, tento sa týka skutkového základu uvedeného a posudzovaného v danej konkrétnej veci a jeho závery nie sú bez ďalšieho aplikovateľné na teraz posudzovanú vec.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené neboli. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhoveli.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08.</p>

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 375/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>4. február 2015</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená</p>

sťažnosť sťažovateľky, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa označených článkov ústavy a dohovoru uznesením okresného súdu o vyhlásení konkurzu a zrušujúcim uznesením krajského súdu.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a sťažnosť prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených práv uznesením okresného súdu, odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu do právoplatného rozhodnutia o sťažnosti a vo zvyšnej časti (t. j. v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu) sťažnosť odmietol ako neprípustnú z dôvodu podania dovolania.

Spoločnosť S, a.s., (ďalej len „spoločnosť“) navrhla, aby bola pripustená do konania ako vedľajší účastník s odvolaním sa na vlastný právny záujem na výsledku konania pred ústavným súdom. Napriek tomu, že podľa žiadneho ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sa nepriznáva spoločnosti postavenie vedľajšieho účastníka, ústavný súd nespochybnil, že spoločnosť môže mať právny záujem na výsledku konania pred ústavným súdom a preto priznal spoločnosti postavenie vedľajšieho účastníka.

Okresný súd začal proti sťažovateľke ako dlžníčke reštrukturalizačné konanie podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii a následne povolil reštrukturalizáciu sťažovateľky a ustanovil reštrukturalizačnú správkyňu. Okresný súd ďalším uznesením zamietol návrh dvoch veriteľov sťažovateľky (S., a. s., a K., s. r. o.), ktorým sa domáhali zastavenia reštrukturalizačného konania, začatia konkurzného konania a vyhlásenia konkurzu na majetok sťažovateľky z dôvodu nimi tvrdeného porušenia povinností reštrukturalizačnej správkyne. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že správkyňa neporušila opakovane a závažne svoje povinnosti, pretože zvolala schôdzu veriteľov riadne a včas. Súd svoju neúčast' ospravedlnil v deň konania schôdze veriteľov z dôvodu vysokej pracovnej vyťaženia. Zápisnica zo schôdze veriteľov bola doručená na súd v deň jej konania. Krajský súd na odvolanie dvoch označených veriteľov sťažovateľky napadnutým uznesením zrušil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu týchto dvoch veriteľov a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd vo svojom uznesení vyslovil pre okresný súd záväzný právny záver o tom, že reštrukturalizačná správkyňa závažne porušila svoje povinnosti, a preto sú splnené podmienky pre zastavenie reštrukturalizačného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľky. Okresný súd viazaný právnymi závermi krajského súdu v zmysle § 226 OSP následne rozhodol napadnutým uznesením o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásil konkurz na majetok sťažovateľky.

Z obsahu dotknutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že jediným dôvodom na zastavenie reštrukturalizačného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľky podľa § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii bol záver o závažnom porušení povinností reštrukturalizačnej správkyne, ktoré spočívalo v nezrušení prvej schôdze veriteľov konanej 18. októbra 2013 pre neúčast' zástupcu okresného súdu, pričom okresný súd si tento záver v plnom rozsahu osvojil z uznesenia krajského súdu z 26. marca 2014, ktorým bol viazaný. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu: *...V reštrukturalizačnom (rovnako aj v konkurznom) konaní pôsobia tri procesné subjekty, a to súd, správca a veritelia, resp. veriteľské orgány. Konkurzné právo stanovuje týmto procesným subjektom rôzne práva a povinnosti, pričom zároveň zabezpečuje ich vzájomnú kontrolu a vyvažovanie týchto práv a povinností. Schôdza veriteľov je veriteľským orgánom a predstavuje procesnú inštitucionalizáciu účastníkov reštrukturalizačného konania... správca nemá povinnosť zabezpečovať účasť zástupcu súdu, pričom je vylúčené aby zákon umožnil správcovi možnosť vynútiť si účasť zástupcu súdu na schôdzi veriteľov. Zo zápisnice vyplýva, že pred začatím prvej schôdze správkyňa informovala, že neúčast' súdu bola telefonicky ospravedlnená. ZoKR upravuje právne dôsledky pasivity správcu a dlžníka v možnosti zastaviť reštrukturalizačné konanie, začať konkurzné konanie a vyhlásiť konkurz. Neuvažuje však s pasivitou reštrukturalizačného súdu, ktorý je povinný vykonávať dohľad v rámci konania, ktoré začalo jeho rozhodnutím... Neúčast' zástupcu súdu na schôdzi veriteľov nie je porušením povinností správkyne, ale súdu... Reštrukturalizačný súd je povinný v rámci dohľadu nad konaním, ktoré povolil si zistiť, kedy a kde sa koná prvá schôdza, ktorá má zákonom stanovený presný interval konania od povolenia reštrukturalizácie... Samotnú schôdzu veriteľov vedie správca (§ 126 ods. 1 ZoKR) a v súvislosti s možným porušením povinností správkyne je potrebné zaoberať sa*

	<p>len otázkou, či schôdza veriteľov sa môže konať aj bez účasti sudcu alebo ním povereného vyššieho súdneho úradníka, vzhľadom na to, že § 126 ods. 1 ZoKR veta in fine, vyžaduje, aby schôdza veriteľov predsedal správca pod dohľadom sudcu alebo ním povereného vyššieho súdneho úradníka... Ak zákon oprávňuje správcu viesť schôdzu veriteľov pod dohľadom zástupcu súdu, znamená to, že bez účasti zástupcu súdu sa nemôže schôdza veriteľov konať... správca je povinný zvolat' schôdzu veriteľov, pričom na jej zvolanie a konanie zákon vyžaduje splnenie viacerých podmienok... Jednou z týchto podmienok je účasť zástupcu súdu na schôdzi veriteľov... Za porušenie týchto povinností správcu alebo za pasivitu veriteľov zákon predpisuje obligatórnu konverziu reštrukturalizačného konania na konanie konkurzné... odvolací súd prišiel k záveru, že bez účasti zástupcu súdu správkynia nebola oprávnená schôdzu viesť a pokiaľ tak postupovala, ide o závažné porušenie jej povinností.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd.</p> <p>Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujú, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.</p> <p>Z pohľadu ústavnoprávneho treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie označených základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou noriem tohto práva, prípadne konkurenciou interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvoľne možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho - ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu. Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý okrem iných v § 131 ods. 2 upravuje ingerenciu všeobecných</p>

súdov v procese reštrukturalizácie formou zastavenia reštrukturalizácie v zákonom ustanovených prípadoch a súčasného začatia konkurzného konania. Jedným zo zákonom ustanovených prípadov pre takýto postup všeobecného súdu je opakované alebo závažné porušenie povinností reštrukturalizačným správcom [§ 131 ods. 2 písm. a) zákon o konkurze a reštrukturalizácii].

Po preskúmaní skutkového stavu, predložených listinných dôkazov a posúdenia právneho stavu dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je v podstatných častiach dôvodná, pretože uznesením okresného súdu (v spojení s uznesením krajského súdu) práve z dôvodu prílišného formalizmu pri interpretácii relevantného právneho predpisu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených práv.

Opierajúc sa o § 126 ods. 1 tretiu vetu a odsek 4 tretiu vetu s poukazom na § 35 ods. 8 a § 131 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, rozhodoval vo veci povolenej reštrukturalizácie sťažovateľky aj okresný súd (po zmene jeho skoršieho rozhodnutia už viazaný právnym názorom krajského súdu), keď napadnutým uznesením zastavil reštrukturalizáciu sťažovateľky a začal konkurzné konanie podľa § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii z dôvodu sťažovateľkou namietaného záveru o závažnom porušení povinnosti reštrukturalizačného správcu.

Podstatu predloženej sťažnosti a aj konania pred všeobecnými súdmi tvorí otázka interpretácie označených ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii na konkrétny prípad sťažovateľky, najmä právne posúdenie, či uskutočnenie prvej schôdze veriteľov reštrukturalizačným správcom za neúčasti zástupcu súdu, ktorý svoju neúčasť vopred ospravedlnil v deň konania schôdze, je možné hodnotiť ako porušenie povinností reštrukturalizačného správcu závažným spôsobom s následkom konverzie reštrukturalizačného konania na konkurzné konanie na majetok sťažovateľky.

Pokiaľ spoločnosť vo svojich vyjadreniach vytýkala sťažovateľke nekorektné, nepoctivé či účelové kroky (tak pred, ako aj počas reštrukturalizácie), uvedené skutočnosti museli ostať mimo pozornosti ústavného súdu, keďže tieto tvrdenia spoločnosti objektívne nie sú v žiadnej príčinnej súvislosti so závermi okresného súdu, ktoré tvoria predmet posudzovania v tomto konaní.

Ústavný súd sa stotožnil s argumentáciou sťažovateľky a konštatoval, že závery okresného súdu (v spojení so závermi krajského súdu, ktorými bol okresný súd viazaný) sú striktné formálne a ústavne neudržateľné. Pasivita súdu pri výkone dohľadu v reštrukturalizačnom konaní spočívajúca v ospravednenej neúčasti na prvej schôdzi veriteľov a uskutočnenie tejto schôdze správcom bez účasti súdu nemôžu byť podľa názoru ústavného súdu hodnotené ako porušenie povinnosti správcu závažným spôsobom s dôsledkom konverzie reštrukturalizácie na konkurz.

Ústavný súd argumentáciu uvedenú v odôvodnení pre okresný súd závažného uznesenia krajského súdu hodnotí ako ústavne nekonformnú a stotožniac sa s argumentáciou sťažovateľky konštatuje, že v okolnostiach posudzovaného prípadu *«Aj keby uvedená povinnosť správkyne mala byť extenzívnym a zložitým výkladom nepriamo vyvedená z § 126 ods. 1 ZoKR (ako to... urobil krajský súd), porušenie takto neurčito zakotvenej a ťažko identifikovateľnej povinnosti správkyne nemôže automaticky znamenať závažné porušenie jej povinnosti so všetkými dôsledkami z toho plynúcimi. Uprednostnenie takéhoto výkladu nemôže byť v súlade s princípom právnej istoty, navyše ak by splnenie tejto „povinnosti“ spravidla znamenalo porušenie inej, v zákone presne a určito zakotvenej povinnosti správkyne. ... týmto výkladom sa uprednostňuje povinnosť správkyne, ktorá nie je v zákone výslovne zakotvená a ktorú možno zo zákona vyvodiť len extenzívnym a zložitým výkladom, pred splnením inej povinnosti správkyne týkajúcej sa dodržania lehôt podľa § 126 ods. 1 ZoKR, ktorá je naopak v zákone stanovená jednoznačne a explicitne... Taký výklad by nebol ani v súlade s účelom reštrukturalizačného konania...».*

Podľa názoru ústavného súdu je neprípustné, aby na reštrukturalizačného správcu, aj keď ide o osobu právne znalú, boli kladené nereálne nároky pri interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii za stavu, keď ani závery všeobecných súdov nie sú jasné a ustálené, o čom svedčí aj samotný priebeh a rozhodnutia v posudzovanom konaní. Ústavnú neudržateľnosť záverov okresného súdu umocňuje aj absencia akéhokoľvek zavinenia u reštrukturalizačného správcu vo vzťahu k závažnému porušeniu povinností, ktoré mu boli vytýkané okresným súdom v napadnutom uznesení. Nie je sporné, že reštrukturalizácia je šetrnejšia než konkurz. Kým konkurz má likvidačný charakter, podmienkou čo i len odporúčenia reštrukturalizácie správcom je

	<p>zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka a predpoklad väčšieho rozsahu uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu. Reštrukturalizácia chráni dlžníka pred veriteľmi, čo však v konečnom dôsledku sleduje záujem všetkých veriteľov na vyššom rozsahu uspokojenia ich pohľadávok ako v prípade konkurzu. Preto všeobecný súd ani pri posudzovaní prípadného porušenia povinnosti správcu ako dôvodu konverzie reštrukturalizácie na konkurz nemôže opomenúť závažnosť dôsledkov tejto konverzie, a práve s ohľadom na jeho závažnosť je namieste aj vyhodnocovanie závažnosti pochybení správcu v jednotlivých prípadoch. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že konanie schôdze veriteľov za neúčasti zástupcu súdu, keď sa tento ospravedlnil (a to bez toho, že by pri svojom ospravedlnení sa dal akýkoľvek pokyn správcovi neuskutočniť schôdzu z dôvodu jeho neúčasti) nie je možné hodnotiť ako závažné porušenie povinnosti správcu s dôsledkom konverzie reštrukturalizácie na konkurz.</p> <p>Ak okresný súd (viazaný závermi krajského súdu) v okolnostiach posudzovaného prípadu dospel k záveru o závažnom porušení povinnosti správcu na základe opísaného skutkového a právneho stavu a napadnutým uznesením rozhodol o konverzii reštrukturalizácie na konkurz z uvedeného dôvodu, porušil tak základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), jej právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) v spojení s jej základným právom na rovnosť účastníkov v súdnom (reštrukturalizačnom) konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy). Namietaným porušením základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu sa ústavný súd bližšie nezaoberal, pretože na zrušenie uznesenia okresného súdu zo 16. apríla 2014 stačilo zistenie o porušení práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy. Navyše, okresnému súdu sa po vrátení veci na ďalšie konanie otvára cesta, aby ako primárny ochranca týchto práv poskytol ich ochranu sťažovateľke v rámci reštrukturalizačného konania.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 363/08, I. ÚS 223/09, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 108/2014, I. ÚS 241/07, II. ÚS 91/08, II. ÚS 122/05, II. ÚS 13/01, III. ÚS 63/06, IV. ÚS 77/02.</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 526/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Peter Brňák</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>3. decembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku ústavy postupom okresného súdu v konaní o žalobe o zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom, ktorú podal právny predchodca sťažovateľa dňa 5. apríla 2001. Konanie nebolo do podania sťažnosti právoplatne skončené. Podľa sťažovateľa koná okresný súd neefektívne (odvolací súd zrušil dva jeho rozsudky) a s priet'ahmi.</p>

ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd poukázal na to, že spor o zaplatenie peňaznej sumy s príslušenstvom (škoda, ktorá vznikla na osobnom motorovom vozidle pri dopravnej nehode) nie je právne zložitý. Skutkovú zložitost' danej veci nemožno vylúčiť, pretože okresný súd nariadil znalecké dokazovanie aj kontrolné znalecké dokazovanie, ani tá však nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd zistil niektoré okolnosti, ktoré možno pričítať aj na jeho ťarchu. Sťažovateľ sa o svoju vec dôsledne nestaral a nepodal ani sťažnosť na údajné zbytočné prietahy v konaní. Účinne si teda nestrážil svoje práva, čo ústavný súd zohľadnil najmä pri určení výšky finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že aj keď okresný súd nariadil niekoľko pojednávaní a dvakrát rozhodol o zamietnutí žaloby sťažovateľa, jeho rozsudky boli napokon krajským súdom zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že jeho postupom bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nevykonania navrhnutých dôkazov, čo svedčí o jeho neefektívnej činnosti. Od mája 2011 do podania sťažnosti okresný súd nekonal takmer 11 mesiacov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 700 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd nevyhovел časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal finančné zadosťučinenie nad priznanú sumu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 639/2014
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –vyhovené
dátum rozhodnutia	3. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie 11 698,50 €s prísl., ktoré bolo začaté 18. júna 2007 a do podania sťažnosti nebolo rozhodnuté.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd poukázal na to, že predmetom konania je zaplatenie sumy 11 698,50 € za neuhradenú faktúru za dodané lieky pre poistencov zdravotnej poisťovne. Ide o konanie, ktoré nie je skutkovo a právne zložitý.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd zistil, že sťažovateľ žiadnou mierou neprispel k predĺženiu posudzovaného konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu a krajského súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že postup okresného súdu v napadnutom konaní bol v zásade plynulý, no zároveň poznačený značnou neefektívnosťou, keď jeho rozhodnutia už boli dvakrát zrušené odvolacím súdom. Krajskému súdu možno vytknúť, že druhé odvolacie konanie trvalo až 29 mesiacov, čo je neprimerane dlhá doba, najmä keď vo veci už raz rozhodoval a aj druhýkrát vydával zrušujúce uznesenie. Na základe uvedeného ústavný súd hodnotil postup okresného súdu a krajského súdu v označenom konaní ako taký, ktorému chýbala efektívnosť a ktorý v konečnom dôsledku nesmeroval k odstráneniu</p>

	<p>právnej neistoty sťažovateľa a prispel k celkovej dĺžke napadnutého konania (viac ako 7 rokov) bez právoplatného skončenia veci, a to napriek vydaniu dvoch meritórnych rozhodnutí, ktoré boli vzápätí zrušené a vec sa opätovne vrátila na rozhodnutie okresnému súdu.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a postupom krajského súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 641/2014
sudca spravodajca	Milan Čalík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	3. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia uviedli, že na okresnom súde prebieha od 15. februára 1999 konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré dosiaľ nie je právoplatne skončené napriek tomu, že uplynula doba viac ako 15 rokov a vo veci už bol 20. októbra 2011 vydaný nález ústavného súdu, ktorý okrem iného prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že rozhodovanie v napadnutom konaní môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s viacerými účastníkmi konania a potrebou znaleckého dokazovania, avšak doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľov ako účastníkov konania ústavný súd zistil, že sťažovatelia neprispeli svojím správaním k zbytočným prietahom v konaní, hoci opakovane využili možnosti podľa Občianskeho súdneho poriadku podať odvolania. Využitie možností daných účastníkom konania procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že trvanie napadnutého konania už viac ako 15 rokov je už samo o sebe celkom jednoznačne neprimerané, a to aj napriek tomu, že vo veci už konal a rozhodoval ústavný súd, ale bez adekvátneho riešenia, teda ukončenia právnej neistoty pre účastníkov konania, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd konštatoval, že v napadnutom konaní došlo k prietahom v dôsledku postupu súdu. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že aj po náleze ústavného súdu č. k. II ÚS 169/2011 porušil okresný súd základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľom priznal finančné zadost'učinenie vo výške 4 x 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd nevyhovel návrhu v časti, vzhľadom na to, že okresnému súdu prikázal</p>

	konat' bez zbytočných prieťahov nálezom z 20. októbra 2011.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 532/2014
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	17. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o úprave styku s maloletou dcérou, ktoré sa začalo 31. 12. 2008 a do podania sťažnosti nebolo právoplatne skončené.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Predmetom konania vedeného na okresnom súde je návrh sťažovateľa ako otca na úpravu styku s maloletou dcérou. V tomto prípade ide o vec, ktorá môže byť fakticky zložitá a časovo náročnejšia v spojitosti s vykonaním dokazovania, nemožno ju však považovať za vec právne zložitú. Z hľadiska povahy veci pritom ide o takú vec, ktorá si vyžaduje mimoriadnu pozornosť z hľadiska rýchlosti konania, pretože ide aj o záujem maloletého dieťaťa a o perspektívu jeho zdravého psychického vývoja a úspešnej výchovy.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd konštatoval, že spočiatku sa sťažovateľ a jeho právna zástupkyňa nemalou mierou podieľali na predĺžení tohto konania. Svedčí o tom najmä to, že podaný návrh na úpravu styku nebol úplný a sťažovateľova právna zástupkyňa vôbec nereagovala ani na výzvy okresného súdu, ktorými bol vyzvaný, či žiada upraviť styk na čas do rozvodu manželstva alebo aby sa o úprave styku konalo v súvislosti s konaním o rozvod manželstva. Právna zástupkyňa až po tretej urgentnej výzve v júni 2010 okresnému súdu 1. júla 2010 oznámila, že s otcom nie je v kontakte, preto následne 2. augusta 2010 okresný súd komunikoval už priamo so sťažovateľom. Sťažovateľ svoj návrh tak doplnil až po takmer 21 mesiacoch (17. septembra 2010), čo ide na jeho ťarchu.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Aj keď možno nájsť v konaní okresného súdu aj viaceré obdobia nečinnosti, ústavný súd ich bližšie nehodnotil, pretože konanie na okresnom súde je poznačené ako celok neprímeranou dĺžkou konania a neefektívnosťou. Najväčším pochybením okresného súdu bolo zastavenie konania z dôvodu, že nemá právomoc o tomto návrhu konať, pretože rozhodnutie potvrdené odvolacím súdom musel zrušiť najvyšší súd z dôvodu odňatia možnosti sťažovateľovi konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP. Ani počas ďalšieho obdobia keď mu bola vec vrátená na ďalšie konanie, až dosiaľ (spolu takmer 20 mesiacov) okresný súd nedokázal vo veci samej rozhodnúť, čo nemožno akceptovať, keďže okresný súd nenaplnil požiadavku mimoriadnej pozornosti vyžadovanej v takýchto typoch konania. Ústavný súd v tejto súvislosti neakceptoval argumentáciu okresného súdu spočívajúcu v poukázaní na nedostatočné personálne obsadenie súdu, čo malo prispieť k celkovej dĺžke konania. Systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálnu kapacitu príslušných súdov.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo</u></p>

	<p><u>na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, v ktorej žiadal sťažovateľ priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 654/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Peter Brňák</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>17. decembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie označeného článku ústavy postupom okresného súdu v konaní o vypratanie nehnuteľnosti, ktoré sa začalo v roku 2004. Okresný súd rozhodol rozsudkom o povinnosti žalovaného v 2. rade vypratať nehnuteľnosť a nahradiť sťažovateľke trovy konania. Krajský súd o odvolaní žalovaného v 2. rade rozhodol uznesením tak, že pripustil späťvzatie návrhu sťažovateľky, zrušil rozsudok okresného súdu a uložil žalovanému v 2. rade zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania. Sťažovateľka iniciovala exekučné konanie pre vymoženie náhrady trov konania. Povinný podal námietky proti exekúcii, nakoľko exekučný titul nebol povinnému nikdy doručený, nenadobudol právoplatnosť. Okresný súd námietkam vyhovel a následne exekúciu zastavil. O náhrade trov exekučného konania rozhodol samostatným uznesením tak, že sťažovateľku zaviazal nahradiť povinnému trovy konania. Proti uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté. Predseda dotknutého okresného súdu vybavil sťažnosť sťažovateľky na priesťahy s tým, že nápravu je potrebné vykonať v pôvodnom vyhľadávacom konaní tak, že uznesenie krajského súdu bude účinne doručené všetkým účastníkom konania. K náprave dosiaľ nedošlo.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť preskúmvanej veci, ústavný súd konštatoval, že rozhodovanie o návrhu na vypratanie rodinného domu tvorí súčasť bežnej rozhodovacej agendy okresných súdov, a preto ju nemožno považovať za právne zložitú. Celková dĺžka konania nemohla byť spôsobená právnou alebo skutkovou zložitou veci. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil nedostatky, ktorých dôsledkom by mohlo dôjsť k predĺženiu predmetného konania. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov absolútne nečinný od 28. decembra 2007, keď právna zástupkyňa žalovaného v 2. rade požiadala o doručenie rozhodnutia krajského súdu až dosiaľ, napriek výslovnému upozorneniu predsedu okresného súdu zákonnej sudkyňi. Uvedené obdobie nečinnosti treba považovať za zbytočné priesťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože vo svojej podstate už hraničia s odmietnutím spravodlivosti. Ústavný súd si tiež všimol, že okresný súd neskúmal aktívnu legitimitáciu sťažovateľky, ktorá mala údajne previesť svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti na iné osoby ešte v roku 2005, keď na túto skutočnosť upozornil krajský súd a právna zástupkyňa žalovaného v 2. rade. Okresný súd svojou neefektívnou činnosťou ovplyvnil doterajšiu dĺžku konania, v jeho postupe došlo k zbytočným priesťahom v namietanom konaní. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo. Okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných priesťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
---	--

spisová značka	I. ÚS 481/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	14. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označeného článku ústavy postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré trvá už viac ako 13 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skončené, a neefektívnu činnosť okresného súdu po vydaní nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 370/08 z 1. apríla 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť preskúmvanej veci, ústavný súd konštatoval, že hoci sú spory týkajúce sa vyporiadania BSM skutkovo náročnejšie na dokazovanie, samotnú skutkovú zložitosť nemožno dávať do súvisu s dlhotrvajúcou neefektívnou činnosťou okresného súdu. Podľa názoru ústavného súdu zákonný sudca prejavil váhavosť a nerozhodnosť vo svojej rozhodovacej činnosti a uspokojil sa s formalizovaným postupom opakovania súdnych pojednávaní v období po vydaní nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 370/08 až do opätovného podania ústavnej sťažnosti sťažovateľky.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil nedostatky, ktorých dôsledkom by mohlo dôjsť k predĺženiu predmetného konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že postup okresného súdu v namietanom konaní sa vyznačoval viacerými obdobiami nečinnosti. Podľa názoru ústavného súdu bolo obdobie po doručení nálezú č. k. I. ÚS 370/08 poznačené neefektívnou činnosťou okresného súdu, ktorý vo veci uskutočnil celkovo 10 pojednávaní, ktoré vo väčšine prípadov bez ďalšieho neúčelne odročoval. Okresný súd vo veci rozhodol, predmetné rozhodnutie však bolo uznesením krajského súdu zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, pretože súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Keďže ústavný súd svojím predchádzajúcim nálezom č. k. I. ÚS 370/08 prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, neprichádzalo do úvahy opakovane zaviazat' okresný súd na túto povinnosť.</p> <p>Ústavný súd nevyhovel časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad priznanú sumu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 672/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb

druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	14. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a na vydanie predbežných opatrení, ktoré trvá už viac ako 13 rokov. Sťažovateľka v napadnutom konaní vystupuje v postavení odporkyne v 3. rade. Vzhľadom na veľký časový odstup a vek jednotlivých účastníkov konania sa bude ich počet ďalej zvyšovať a sťažovateľka sa obáva, že sa nedožije právoplatného skončenia veci.</p> <p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní ústavný súd prihliadol na skutočnosť, svojim predchádzajúcim nálezom sp. zn. III. ÚS 327/07 konštatoval porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v dotknutom konaní a okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov, na základe ústavnej sťažnosti piatich sťažovateľov, ktorí v namietanom konaní vystupujú v postavení žalobcov.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd konštatoval, že predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný vzhľadom na potrebu rozsiahleho dokazovania pre zabezpečenie procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania. V dôsledku právnych úkonov žalobcov, ktorí aktívne využívali procesné práva podľa Občianskeho súdneho poriadku, došlo k predĺženiu konania, ktoré nemožno pripísať na vrub okresnému súdu ani sťažovateľke. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil nedostatky, ktorých dôsledkom by mohlo dôjsť k predĺženiu predmetného konania. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd identifikoval dve obdobia neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu v trvaní viac ako dva roky a osem mesiacov. Ústavný súd ďalej konštatoval, že celé konanie bolo poznačené pretrvávajúcimi problémami s doručovaním písomností väčšiemu počtu účastníkom konania (aktuálne 55) a zmenami účastníkov konania z dôvodu ich úmrtia, čo prispelo k celkovej dĺžke konania. Okresný súd napriek vykonaniu veľkého počtu procesných úkonov nekonal koncentrovane ani efektívne, keďže jeho činnosť ani po viac ako 12 rokoch nevedla k vyhláseniu meritórneho rozhodnutia. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Keďže ústavný súd svojim predchádzajúcim nálezom sp. zn. III. ÚS 327/07 prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov, neprichádzalo do úvahy opakovane zaviazat' okresný súd na túto povinnosť.</p> <p>Ústavný súd nevyhovel časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad priznanú sumu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 731/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené

dátum rozhodnutia	21. januára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o určenie, že neexistuje dôvod vydedenia, ktoré sa začalo v roku 2009 a nebolo právoplatne skončené.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd konštatoval, že predmet posudzovaného konania nie je možné hodnotiť ako tak zložitý, aby odôvodňoval doterajšiu dĺžku posudzovaného konania v trvaní deviatich rokov. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil nedostatky, ktorých dôsledkom by mohlo dôjsť k predĺženiu predmetného konania. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na predmet posudzovaného konania, jeho celkovú dĺžku a opakované zrušenie rozsudkov okresného súdu v odvolacom konaní je namieste záver, že posudzované konanie ako celok charakterizuje neefektívny postup okresného súdu. Neefektívnosť sa prejavila najmä v nesústredenom postupe okresného súdu pri zisťovaní skutkového stavu veci a jeho právnom posúdení, keď rozsudky okresného súdu boli opätovne zrušené v odvolacom konaní a vec vrátená na ďalšie konanie. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo. Prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd nevyhovel časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala finančné zadosťučinenie nad priznanú sumu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	

spisová značka	I. ÚS 724/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	4. februára 2015
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označeného článku ústavy postupom okresného súdu v konaní o jeho žalobe o plnenie z titulu náhrady škody spôsobenej dopravnou nehodou, ktoré sa začalo v roku 2010.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by celková dĺžka tohto konania bola výrazne ovplyvnená právnou alebo skutkovou zložitost'ou tejto veci. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd poukázal na to, že sťažovateľ predložil okresnému súdu neperfektné podania, ktorých nedostatky odstránil až na základe výzvy, a taktiež na skutočnosť, že sa nezúčastnil bez ospravedlnenia pojednávania. Ústavný súd ale konštatoval, že sťažovateľ pri odstraňovaní nedostatkov svojich podaní poskytol okresnému súdu dostatočnú súčinnosť a taktiež svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil dodatočne logickým odôvodnením, a preto v dôsledku jeho správania k predĺženiu predmetného konania nedošlo.

	<p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd zistil, že predmetné konanie bolo poznačené viacerými dlhými obdobiami nečinnosti okresného súdu. Konanie trvá už viac ako 5 rokov. Z uvedenej doby podstatnú časť (dva roky a osem mesiacov) tvoria obdobia, v ktorých dochádzalo k zbytočným prieťahom v konaní v dôsledku nečinnosti okresného súdu. Predmetné konanie bolo poznačené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu, o čom svedčí fakt, že krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu, ktoré vyhodnotil ako nepreskúmateľné a odnímajúce sťažovateľovi možnosť konať pred súdom.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu porušené bolo. Prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd nevyhovel časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal finančné zadosťučinenie nad priznanú sumu.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	

Spracoval: JUDr. Veronika Franková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.